

UDK 050:61 ТИМОЧКИ МЕДИЦИНСКИ ГЛАСНИК"1976/..."

ISSN 0350-2899. - Vol. 40, br. 3 (2015), str. 181-182.

COBISS.SR-ID 218196492

SEĆANJA NA RANE DANE TIMOČKOG GLASNIKA**RECALLING THE EARLY DAYS OF TIMOK MEDICAL GAZETTE***Nebojša Paunković*

POLIKLINIKA „PAUNKOVIĆ“, ZAJEČAR

Nekako sam oduvek voleo nepoznato, bio sam radoznao, drugim rečima, bio sam sklon da postanem istraživač.

Godine 1969. osnovao sam u Zaječaru nuklearnu medicinu. Tada sam imao 27 godina, a nuklearnu medicinu su imali samo fakultetski centri: Beograd, Zagreb, Skoplje, Sarajevo, Novi Sad, Ljubljana. Još su je imali i veliki gradovi u Hrvatskoj, Osjek i Split.

Posle uspešnog formiranja nuklearne medicine, imao sam još nekoliko ideja. Zašto da Medicinski centar ne pokrene sopstveni stručni časopis i zašto da ne oformi sopstveni skup lekara. Tako su nastali *Timočki medicinski glasnik* i *Timočki medicinski dani*.

U to vreme u zaječarskom Medicinskom centru se okupila mala grupa entuzijasta: dr Miroslav Oprić, Saša Bunuševac, moja malenkost i još par njih. Oprić je prvi otkrio da mogu da se upišu postdiplomske studije (magistratura) vanredno, odnosno o svom trošku. Do tada je samo dva lekara bilo upućeno na kardiologiju – jedan na supspecijalizaciju, a drugi na magistraturu. Nas dvojica smo upisali magistarske studije i na kraju odbranili magistarsku tezu.

Ideja o pokretanju časopisa potekla je od mene i Oprića. Kako niko od nas nije imao izdavačko iskustvo, setio sam se da je Radoš Žikić radio u „Medicinskom podmlatku,“ časopisu koji su izdavali studenti Medicinskog fakulteta u Beogradu. Naravno, moj školski drug iz gimnazije, Saša Bunuševac, čovek sa puno talenata, pridružio nam se u toj avanturi. Za lektore i prevodioce stranih jezika uzeli smo kolege, roditelje i prijatelje: dr Nenada Ilića, za engleski, dr Pavla Fljasiga i Citu Paunković, za nemački, dr Gruju Milutinovića, za francuski jezik.

Nije izostala bezrezervna podrška lekara, od kojih bih spomenuo neke: dr Srećka Nikolića, dr Radoslava Paunovića, dr Jovanku

Filimonović, dr Savu Filipovića i rukovodioca, prvenstveno, dr Dragišu Filimonovića. Kako sam u to vreme ja bio predsednik Regionalne podružnice SLD, zvanično je taj organ bio pokretač i osnivač ovog časopisa.

Broj 1 *Timočkog glasnika* izašao je oko polovine 1976. godine. Svoje priloge poslali su: Dragiša Filimonović, Jovanka Filimonović, Ljubica Mišić, Srećko Nikolić i Bogdanka Paunković, Aleksandar Popović i Nebojša Paunković, Ljubomir Stefanović i Zlatko Selir (iz Sremske Kamenice), Stanislava Škunca-Milovanović, Milorad Veličković, Branislav Živanović i Vojislav Janković. Broj je bio posvećen najznačajnijem lekaru Timočke Krajine, prof. dr Kostu Todoroviću. Štampan je u štampariji u Zaječaru. Glavni urednik bio je Radoš Žikić, odgovorni urednik Nebojša Paunković, tehnički urednik Aleksandar Portnoj.

U prvo vreme, svi koji su imali neku funkciju u časopisu, imali su vrlo malo iskustva. Na pr., znali smo da jedan volumen odgovara godištu i definisali smo da će se sastojati od 4 broja. Međutim, kada se završila jedna godina (jedan volumen), nastavili smo brojeve da nižemo dalje. Tek posle 3 godine smo shvatili da smo već odštampali broj 9-10 (dvobroj), a da nismo počinjali ponovo od broja 1 kada se završila jedna godina, odnosno volumen.

Mada smo imali tehničkog urednika, svi smo se uključivali u tehniku uređivanja. Najviše nas je impresioniralo da pravimo „ogledalo,“ tj. da prvi otisak seckamo makazama, da ga lepimo u stupce, da ubacujemo tabele i slike, itd., i da formiramo kako će izgledati svaki pojedinačni rad. Saša Bunuševac, koji je kroz nekoliko brojeva zamenio Portnoja na mestu tehničkog urednika, osmislio i „vinjete,“ koje smo lepili na kraju svakog članka, tj. popunjavali smo prazna mesta. Vinjete su odgovarale simbolima organa o kojima se pisalo, na pr., shematizovano srce, za rad iz kardiologije, bubrezi, za rad iz nefrologije,

Adresa autora: Nebojša Paunković, Poliklinika „Paunković“, Timočke bune 4, 1900 Zaječar, Srbija.

E-mail: npaunkovic@sezampro.rs

Rad primljen: 30. 6. 2015. Rad prihvaćen: 15. 7. 2015. Elektronska verzija objavljena: 14. 10. 2015.

www.tmg.org.rs

model atoma, za radove iz nuklearne medicine, itd. Od ove prakse smo odustali tek kada smo videli da „vinjeta” nema u drugim časopisima.

U štampanje smo se, takođe svi uključivali. Radoš je lično poznao Blažu (direktora štamparije), Jovicu (glavnog slovoslagača) i svi smo svaki čas šetkali po pogonima štamparije. Štamparija je tad bila u skopu Fabrike kristala, na istoj lokaciji. Mada su čuvari bili vrlo strogi kod ulaza u fabrički krug, mi smo već posle nekog vremena ulazili kao u svoju kuću, svi su nas poznavali i samo bi mahnuli rukom.

Posle par godina, štamparija nije više radila i morali smo da tražimo novu, najpovoljniju. Nakon ozbiljnog razmatranja, izabrali smo štampariju u Novom Sadu, u kojoj su se štampale novosadske „Novosti”. Prvi put smo sarađivali sa jednom profesionalnom institucijom. Postupak je bio sledeći: odneli bismo radove kucane pisačom mašinom, oni bi ih složili u slog (od olovnih slova) i napravili prvi otisak. Saša i ja bismo od otisaka pravili prvi primerak (seckali ih makazama, lepili gumarabikom na tabacima otpadne hartije, ubacivali slike za koje su posebno štampari uradili klišeje). Tako složene brojeve predavali smo štamparima. Oni su ih štampali. Posle toga su uvezivali brojeve i na kraju ih koričili. Upakovane u pakete od po 50 komada, dovozili bismo 500 brojeva. Ukoliko bi bilo kasno noću,

prespavali bismo najčešće na Petrovaradinskoj tvrđavi, u ranu zoru krenuli ka Zaječaru i oko 8-9h ponosno ih doneli u Medicinski centar.

Troškove štampanja isplaćivao je Medicinski centar, ali troškovi urednika, pa čak ni prevoza do Novog Sada i nazad, nisu ulazili u taj obračun. Saša je vozio svojim autom, ja sam plaćao benzin i troškove boravka u Novom Sadu. Posle nekoliko godina našli smo bliže štamparije, u Knjaževcu i u Boru.

Od početka smo se trudili da svi radovi imaju recenziju. To nije bilo teško, imali smo puno drugova i prijatelja iz svih grana medicine, koji su zauzimali visoka zvanja na medicinskim fakultetima u Beogradu, Nišu i Novom Sadu. Svi predloženi recenzenti su prihvatili taj posao i, naravno, potpisivali su gotovo svi da se odriču recenzentskog honorara. Za uzvrat smo mi prihvatili njihove radove za štampu. Dovoljno je da se danas pregledaju sadržaji od početka „Glasnika,” tu ima puno profesora, pa čak i članova Medicinske akademija a i akademika SANU.

Primetili smo da pored rubrika „Originalni radovi,” „Istorija medicine,” „Prikazi časopisa,” relativno malo ima kazustike, tj. prikaza bolesnika. Ovo je poslužilo kao osnova da se usmere naši odavno uvedeni „sastanci petkom” na kazuistiku i da se kasnije pokrenu Timočki medicinski dani.